

вика: »Сега ща да ви предамъ на турците, за да ви избѣсатъ! Просете по селата и хранете са, дорде си намѣрите работа, цигане едни!« Като чухме тия оскърбителни думи, то са погледахме между себѣ си и захпахме устните си. Димитаръ ми пошѣпна: »Ако да не би скриве отъ парите, то би трѣбало да просиме или да си продадеме оружието.« — »Мълчи, да та не чуе тоя проклѣти началникъ и да ни не земе и останалите пари.« — »А ако захванатъ да ни растърсватъ, то трѣба ли да имъ дадеме да ни оголатъ?« попита Димитаръ. — »Нѣма какво да правиме. Мълчи. . .« — »Абе, байо Панайоте, хайде да убиеме тоя проклѣти началникъ и да бѣгаме въ България.« — »Мълчи, Димитре, и не говори такива думи,« рѣкохъ азъ. — »Азъ не мога да търпа; ща да му опала, па хайде презъ границата. Отъ Зайчаръ до границата нѣма нито единъ сахатъ,« каза Димитаръ. — »Послушай ма, Димитре! рѣкохъ азъ. — Ние сме българе, слѣдователно трѣба да бждеме помирни и по-осторожни. Като са разчуе, че ние сме убие началникътъ, то сѣки ще да каже: ето какви сж българете. Я помисли си, колко българе живѣятъ въ Сърбия и искарватъ своето парче хлѣбъ! Ако ние направиме зло, то и тѣхъ ще захванатъ да укоряватъ. Ние трѣба да потърпиме, и ако ще богъ, ако сме живи, то твърде скоро ще да докажеме на тоя началникъ, че българските хайдуци не сж нито цигане, нито крадци (лопове), а истинни патриоти, които сж готови да пожертвоватъ и душата си за своето мило отечество.« Послѣ това азъ и Димитаръ отидохме въ Чачакъ. Слѣдъ три деня азъ отидохъ при чачанскиятъ началникъ да му